

tristeți târzii

Teodor Dume

iubesc femeile triste

iubesc-ul acesta are ceva comun cu
toți oamenii pe care i-am iubit o singură dată
așa cum iubești prima ploaie prima zăpadă
prima dragoste făcută la capăt de linie un capăt
uneori interminabil cu multe secrete și arome de parfum

oricum nu mai contează

cândva respiram unul din celălalt și visam
un șir lung de copii
dar poate că
lumea asta
n-a fost decât în
amintirea unui chip

respir acum din mine puțin câte puțin și
urmăresc urmele tale neatinse de umbră
și din când în când mă uit
la tot ce-a mai rămas -
un anotimp ploios cu mult frig

voi înnopta în el strigându-te